

Війни і Воїни

АФГАНІСТАН
Підручник моджахедів

Київ, УСВА – 2022

ББК 63.3 (5 АФГ)

A15

Війни и Воїни. АФГАНІСТАН. Підручник моджахедів. Укладачі-редактори: В.И.Аблазов, О.В.Литвинов, С.В.Червонопиский. – Київ, УСВА, 2022. – 40 с.

За матеріалами стислого перекладу основного змісту книги “Тактика партизанської боротьби”, підготовленої та виданої в Ірані та поширеної серед збройних груп опозиції в Афганістані у період 1979 – 1989 рр.

Зміст

Мета партизанської війни	4
Основні об'єкти дій партизанів	5
Особливості дій у партизанському русі.....	6
Використання у партиз. середовищі фахівців.....	10
Робота з людьми	11
Робота в партизанських гарнізонах.....	11
Керівництво	13

Матеріальне забезпечення.....	14
Організація ремонту.....	15
Організація харчування.....	16
Тактика дій.....	17
Пересування партизанів.....	18
Організація відпочинку.....	20
Організація оповіщення та зв'язку.....	22
Створення перешкод для супротивника.....	23
Мінування доріг.....	24
Виведення з ладу транспортних засобів.....	25
Напад на транспортні засоби із засідок	26
Засідка проти підрозділів противника, що рухаються дорогою.....	28
Організація раптових нападів	29
Організація нападу на об'єкти.....	31
Атака невеликих постів (гарнізонів).....	33
Руйнування телефонної мережі	34
Руйнування електромереж.....	35
Руйнування об'єктів електропостачання.....	36
Руйнування складів палива.....	37
Напад на аеродроми	37
Інша діяльність партизанів	38
Джерела та способи отримання даних.....	40
Боротьба з контррозвідкою супротивника.....	41
Джерела.....	42

Мета партизанської війни

Мета партизанської війни - це опір народом країни противнику, що окупує його територію. Партизанські групи підіривними діями змушують супротивника охороняти себе за допомогою великої кількості сил і витратити їх кошти безцільно. На охопленій партизанською війною території треба діяти так, щоб він не міг вільно ходити нею без зброї, щоб його весь час переслідувало почуття страху. Важливий чинник у боротьбі – озброєння. Озброюватися слід за рахунок супротивника. Партизани своїми діями повинні змусити противника звертати особливу увагу на питання охорони, створення спеціальних підрозділів для цієї мети. Усе це своє чергу змушує противника відволікатися від виконання основних робіт, вирішення основних завдань.

Основні об'єкти дій партизанів

1. Знищення особового складу армії та поліції у місцях їх дислокації.
2. Диверсії на автомобільних дорогах із утруднення використання їх силами противника.
3. Захоплення та знищення ліній телефонного зв'язку (повітряних та підземних), центральних вузлів зв'язку та радіостанцій.
4. Диверсії проти енергетичних мереж та електростанцій .
5. Напад, захоплення, руйнування основних промислових підприємств та особливо важливих об'єктів супротивника.
6. Захоплення чи знищення ремонтних підприємств та складів.
7. Напад та розгром (знищення) центрального штабу супротивника.
8. Знищення транспортних засобів (військових та звичайних).
9. Знищення зв'язкових та агентів противника.

Особливості дій у партизанському русі

Якщо окремі особи забезпечують свої потреби шляхом придбання всього необхідного у магазинах, на складах, за рахунок свого господарства, то життя партизана пов'язане із боротьбою. Усі свої потреби вони забезпечують у боротьбі та за рахунок ворога.

Командир партизанської групи має повну незалежність. Кожна група в залежності від ситуації приймає своє рішення. У партизанській війні ключем успіхів буде виконання наступних рекомендацій:

1. Треба добре пам'ятати, що неорганізована маса у боротьбі проти військових підрозділів зазнавала і зазнаватиме поразки. Тому потрібна сувора організація дій партизанських груп. Партизанські групи при всіх своїх діях повинні радитись між собою, узгоджувати свої дії, прислухатися до порад та рекомендацій старших досвідчених керівників.

2. У партизанській боротьбі необхідно використовувати військовослужбовців, які служили у різних родах військ та мають різні спеціальності.

3. У тривалій партизанській війні партизани повинні: захищатися різні виступи народу, інакше

вони (ці виступи) зазнають поразки, а партизанські групи не знайдуть підтримки у народу і також зазнають поразки.

4. Партизани ніколи не ведуть відкритих дій, бо вони не принесуть успіху. Підбивна, диверсійна - діяльність - це основний шлях боротьби партизанів та захисту народу, який знаходиться під гнітом. Така боротьба у поєднанні з агітацією та пропагандою призведе до успіхів на всій території країни.

5. Звільнену або територію, що знаходиться під контролем, необхідно утримувати доти, доки противник не сконцентрував значні сили, здатні завдати серйозних втрат партизанам. Слід пам'ятати, що наполегливо триматися цю територію будь-коли треба, тому як ця територія за законами партизанської війни залишається постійною.

6. Тимчасовий захист звільненої території - здійснюється окремими групами партизанів одночасно в різних районах цієї території. Чисельність цих груп може бути різною і залежить від обстановки, наявності своїх сил і засобів. Дії численних груп із захисту звільненої території змушують противника розосереджувати свої сили, а це дуже важливо у партизанській війні. У таких умовах противник змушений розпорошувати свої сили, діяти також невеликими підрозділами,

створювати численні гарнізони, які є об'єктами нападу. Окремі групи партизанів, які виконують завдання щодо тимчасового захисту звільненої території, у відкритий бій із противником не вступають, операцій проти противника не проводять. При наступі противника, не вступаючи у бій, відходять, зберігаючи свої сили та кошти.

7. Місцеве населення, яке підтримує і сприяє партизанам, має утриматися від самостійних виступів, бо це може призвести лише до його поразки.

8. Дія партизанів самотужки небезпечна, тому як вони будуть знищені організованими силами супротивника.

9. Особливо важко діяти партизанам у зимовий період. Тому слід завчасно вести підготовку до зими, створювати необхідні запаси матеріально-технічних засобів, одягу, взуття, продуктів харчування з розрахунку забезпечення всього особового складу партизанських формувань. У зимовий період не проявляти активності, а готувати людей та озброєння для дій у більш сприятливих умовах.

10. Проти невеликих груп партизанів противник діятиме невеликими підрозділами та постами, контролюватиме ними певну територію,

створюватиме резерви для завдання несподіваних ударів по тих чи інших групах партизанів. Противник активно вестиме розвідку, засилатиме свою агентуру, працівників підрозділів безпеки, розширюватиме мережу зв'язківців та інформаторів. Це завжди треба мати на увазі і вживати протидіючих заходів.

11. Якщо чисельність партизанської групи сягає батальйону (300-400 людина), вона має забезпечуватися важким озброєнням. Проти такої групи противник змушений створювати велике угруповання своїх сил у зоні проведення операції. У цьому випадку дії партизанської групи мають бути спрямовані проти важливих об'єктів, життєво важливих шляхів сполучення, ліній та вузлів зв'язку. При концентрації значних сил для дій проти такої партизанської групи противник використовуватиме і зніматиме з постійних місць дислокації свої підрозділи. Ці обставини партизанами повинні бути використані для зустрічі та роботи зі зв'язками, ведення розвідки, ліквідації розвідувальної та інформаційної мережі ворога в районі операції та пунктах дислокації, використовуючи шляхи, які раніше прикривалися підрозділами супротивника.

Використання у партизанському середовищі фахівців

У партизанській війні, діях окремих партизанських груп повинні ефективно використовуватися військовослужбовців різних спеціальностей, а також працівники зв'язку та автомобільних доріг, електростанцій та електромереж. Дуже важливо використовувати військовослужбовців, які мають саперну та мінно-вибухову підготовку. Вони необхідні для підготовки та проведення диверсійних дій проти різних об'єктів. Звичайні військовослужбовці можуть бути використані як зв'язкові між групами. Кореспонденти газет та журналів, працівники друкарень основну роботу ведуть з підготовки листівок, звернень, газет та проведення інших агітаційно-пропагандистських заходів.

Робота з людьми

У кожній партизанській групі, кожен її член, повинні знати одне одного, а також навколишнє населення, тим більше людей, з якими пов'язаний по роботі. Потрібно знати справді надійних людей, хто готовий брати активну участь у проведеній операції. Використовуючи населення, незалежно від того, з ким ведеться розмова, необхідно отримувати дані про місцевість, настрої людей. Треба знати людей, які співпрацюють із ворогом і кого слід у потрібний момент від нього захищати. Треба шукати людей, які знають дороги, стежки, які можна використовувати для підвезення необхідних матеріалів на партизанські бази, кому можна довіряти поранених бійців.

Робота в партизанських гарнізонах

Для кожної партизанської групи повинні бути заготовлені (придбані) необхідні для життя та боротьби матеріальні засоби. Вони купуються або під час бою, або, якщо це можливо, купуються. Потрібно, щоб для кожного партизана був відповідний сезону, кліматичним умовам, місцевості одяг, взуття, спальні принадлежності. Особливо необхідно створити запаси коштів на важкі,

найсуворіші пори року. Насамперед, партизанів треба забезпечити зброєю, рівнозначною зброї ворога. Для цього його видобувають у ворога.

Партизани повинні мати все необхідне для ведення бою, раптових дій у найскладніших умовах, особливо при пересуваннях. Навіть вибухові речовини готуються до негайного використання, у непередбачених ситуаціях. Важливе значення має навчання людей ефективного використання озброєння, техніки, вибухових речовин. Наскільки краще навчені люди володіти зброєю, вмінно правильно діяти в ситуації, настільки вони можуть розраховувати на успіх. За хорошої підготовки кожного партизана, партизанської групи загалом, під час бою буде менше втрат, більше гарантій успішного проведення операцій. Вчити людей треба за умов, наближених до бою. Ніхто з особового складу партизанської групи не має права самотійно залишати поле бою або не виконувати розпорядження командира.

Керівництво

Вибір командирів (керівників) - партизанських формувань має ґрунтуватися на досвіді, вмінні та знаннях людини, якій довіряється командувати формуванням. Під час дій (бою) всі члени групи повинні неухильно підкорятися командирю, виконувати всі його вказівки. Потрібно пам'ятати, що успіх одного члена групи – успіх усієї групи, а успіх кожної групи – це успіх руху. Командири мають піднімати дух людей на цій основі. Командир може бути озброєний військовими знаннями, бути тактиком, тому як під час дій він повинен приймати правильні рішення, швидко орієнтуватись у обстановці, своєчасно отримувати необхідні дані. Неправильно поставиш роботу, займатимешся маленькими незначними справами - принесеш шкоду великій справі. Але й великі бажання, але не забезпечені всім необхідним, також зменшують успіх - а це дуже небезпечно.

Матеріальне забезпечення

Кожен боєць партизанської групи має бути забезпечений усім необхідним: обмундируванням, взуттям, озброєнням, спорядженням, продуктами харчування. Про це слід завжди пам'ятати командирам партизанських груп. Особлива увага має бути приділена забезпеченню теплим одягом, ковдрами, особливо при дії в горах. Все це потрібно заготовити заздалегідь. Шляхи здобуття матеріальних коштів:

1. Вилучення (захоплення) у ворога та його прихильників.
2. Допомога прихильників руху серед міського населення (купців, торговців, службовців).
3. Закупівля у торговців (у міру можливості).
4. Зброю та боєприпаси видобувати в бою нападом на склади у ворога або організацією розкрадання з різних місць його зберігання.
5. Озброюватися можна і за рахунок наявної у населення зброї, відбирати її у тих, хто не бере участі в партизанській боротьбі. Зброя має бути легка, автоматична або напівавтоматична, а також важка (кулемети, гранатомети тощо). На початку створення груп можна використовувати мисливську зброю.
6. Вибухові речовини (ВР) слід видобувати без бою,

в районі проведення гірничо-будівельних робіт, на вугільних шахтах, де використовуються ВР. Зберігати ВР. треба в сухому темному місці, на землі не влаштовувати, а робити підстил із сухих дерев. Повітря в місці зберігання ВР має циркулювати. Особливо обережно треба звертатися під час зберігання підричників. ВР можна доставити і з місць їхнього виробництва. Найбільш підходящими будуть міни вагою 3- 4 кг. Потрібно використовувати фугаси і навіть авіаційні бомби вагою до 250 кг. Виплавлену з них вибухівку закладати в залізний або скляний посуд із вставленим підризником це буде хороша бомба.

Організація ремонту

Для організації ремонту озброєння та техніки мають бути підібрані відповідні приміщення. Ремонт може здійснюватися і прихований нові діючі майстерні в містах і в населених пунктах активістами, що підтримують рух.

Організація харчування

Партизани, що діють поза містами та населеними пунктами, позбавлені звичайних умов харчування, вони будуть змушені купувати продукти харчування або захоплювати їх у ворога. Для зберігання надлишків слід використовувати комори, печери та інші укриття. У разі потреби доведеться збирати продукти харчування серед власників млинів, магазинів та складів. При цьому в жодному разі неприпустимі тертя між людьми. Поводження з ними має бути таким, щоб вони добровільно допомагали партизанам. При організації харчування потрібно проявляти пильність, щоб не нагодувати людей недоброякісною їжею, що може підкинути ворог.

Тактика дій

Для успішних дій партизанська група повинна виробляти цілеспрямовані прості тактичні плани, щоб за їх реалізації можна було досягти значних успіхів. При плануванні операцій слід передбачати таку тактику дій:

1. При раптовому нападі противника на великій території передбачати відступ групи з організацією засідок та завданням ударів по противнику.

2. Проводити масовані удари по противнику значними силами кількох груп з різних напрямків , що дозволить опанувати великі адміністративні центри ворога. При цьому доцільно максимально використати місцеве населення.

3. На початку створення партизанських груп малими силами потрібно проводити напад на військовослужбовців та поліцейських, невеликі підрозділи армії та поліції, добувати зброю та збільшувати міць групи.

4. Для того, щоб зламати дух противника, його солдатів , потрібні постійні удари партизанів. При цьому можна використовувати й важку зброю.

5. Тяжка зброя (гармати, міномети, станкові кулі мети) повинні використовуватися при нападі на

важливі об'єкти, укріплені позиції ворога. Тут треба мати на увазі, що противник у цьому випадку концентрує на невеликих ділянках великі сили і вогонь із важкої зброї може завдати противнику важких втрат.

6. Треба побоюватися будь-яких зустрічей з ворогом, використовуючи зручний момент, відірватися від супротивника і зайняти зручні нові позиції для бою.

7. Ніколи на тривалий час не бути у дотику до супротивника. Найбільше - на одну ніч. Партизани повинні непомітно для противника відійти і зайняти нову вигідну позицію або сховатися в прихованих місцях (схованках). Коли вороги вирішать, що партизани пішли, вони можуть знову зайняти свої старі позиції.

Пересування партизанів

Для здійснення бойових операцій, передислокацій партизанських груп в інший район, переслідування партизани здійснюють марші. Марші потрібно проводити прискореним темпом. Особливо швидким має бути рух з метою відірватися від переважаючих сил противника і без втрат вийти в пункт (район), що забезпечує безпеку групі. Маршрути руху керівник повинен визначити за картою (схемою) або скористатися провідником, який добре знає місцевість за маршрутом руху. Дуже важливо знати як основні дороги, а й стежки. Вибираючи маршрут, керівник зобов'язаний визначити найбільш вигідні та приховані шляхи руху, час, необхідний переходу. При здійсненні маршу попереду повинні діяти розвідники, з ними встановлюється зоровий зв'язок, на флангах та з тилу колона охороняється бічними та тильними дозорами. При наблизенні до населеного пункту до нього прямує розвідка. Рух колони через населений пункт здійснюється лише після того, як розвідка подає сигнал. При зустрічі із противником розвідка подає умовні сигнали. Партизанська група має обійти населений пункт, використовуючи як провідники місцевих жителів. Але провідники не повинні знати,

звідки і куди рухається група. Якщо марш одночасно здійснює кілька груп, між ними має бути встановлений зв'язок, у разі потреби (при зустрічі з противником) вони повинні надавати допомогу один одному.

Організація відпочинку

Партизани діють (пересуваються) вночі, а вдень відпочивають. Для відпочинку та розташування вибирають приховані місця насамперед у горах та лісах. При цьому місця для відпочинку (стоянки) слід вибирати далеко від противника. При виборі місця відпочинку треба враховувати умови спостереження за підступами, щоб своєчасно виявити противника чи його розвідку. Розташування групи має охоронятися з усіх боків. Для цього виставляються спостерігачі. Окрім охорони призначається група негайної дії. У нічний час доцільно відпочинок кількох груп організувати одному місці. Охорону розташування необхідно організувати виставленням парних вартових (спостерігачів) з відривом між постами 50- 100 метрів. Заходам безпеки особлива увага має бути приділена при здійсненні відпочинку в денний час. Найбільш небезпечним для партизанів є повітряне спостереження ворога (з літаків і гелікоптерів),

особливо на відкритій місцевості, що добре проглядається з повітря. Ніколи не можна залишатися такій території дві ночі поспіль, т.к. вона може бути помічена ворогом. Ніколи місцем ночівлі не може бути місце, де гурт знаходився вдень. Група партизанів, розташована на відкритій місцевості, має виявляти найбільшу обережність та пильність. Командири мають заборонити бійцям вільно пересуватися та виходити за межі району. До кожного партизана треба вибрати позицію у разі відображення нападу противника. У разі атаки ворога кожен має швидко зайняти свою позицію та відбивати вогнем напад супротивника. Партизанські групи, розташовані для відпочинку в одному районі, повинні встановити зв'язок між собою і постійно його підтримувати.

Організація оповіщення та зв'язку

Для оповіщення та зв'язку використовуються різні засоби. Найбільш надійні у партизанській боротьбі прості (умовні) сигнали. Умовні сигнали можна подавати такими способами та засобами:

- закриттям або відкриттям вікна (решітки), використанням завіс різних кольорів;

- підвішуванням в умовному місці ковдри або простирадла, верх неї одягу;

- Виставлення в обумовленому місці звичайних предметів господарства (візків, велосипедів) ;

- подача сигналів димом, іскрою, світлом ліхтаря, зер калом, розкладанням кольорової матерії.

Наведені методи дуже прості. Встановлені сигнали мають знати усі члени партизанської групи. Сигнали необхідно подавати так, щоб противник не міг їх розгадати.

Створення перешкод для супротивника

Для утруднення руху противника на шляху його руху необхідно створювати різні перешкоди. Для цього можна використовувати такі способи:

- зігнути дерева з протилежних сторін дороги та зв'язати їх;
- багатожильний дріт одним кінцем прив'язати до дерева, а іншим вкопати в землю;
- закладати вибухові пристрої (міни, фугаси);
- перекопувати дорогу канавою;
- влаштувати вовчі ями.

Влаштування перешкод на дорогах не тільки ускладнює рух, але й створює умови для поразки противника вогнем у період усунення перешкод. При створенні перешкод треба враховувати, що противник шукатиме шляхів обходу, використовуючи для цього свої провідників.

Мінування доріг

При створенні перешкод на шляху супротивника на дороги та стежки встановлюються міни. Для цього зручно використовувати протитанкові міни, які встановлюються в ґрунт і добре маскуються. Вся робота з встановлення однієї міни займає трохи більше 10 хвилин. Вибух такої міни на значний час затримає поступ ворога. Серйозне значення утруднення пересування противника має руйнація доріг на вразливих ділянках і перехрестях. Це завдання може виконати місцеве населення. Хоча для відновлення зруйнованої дороги противник може використати місцеве населення, але за всіх умов ворог гаятиме час, а це вигідно для партизанів.

Виведення з ладу транспортних засобів

Цю роботу можна виконувати таким чином:

- Засипати пісок у бензобак автомобіля або - залити маленьку горловину.
- Проколоти бензобак.
- Зіпсувати датчик, що показує температуру води та тиск олії.

Велику користь можуть принести прихильники партизанів, які працюють у ворога, виконуючи непомітно такі операції:

- підрізати ремені вентиляторів;
- залити воду замість кислоти в акумулятор;
- недоливати до норми масло в двигун та інші агрегати ;
- спускати повітря у шинах;
- відключити гальма від гідросистеми або послабити муфти рульового управління;
- здійснювати підпали машин шляхом укладання запаленого паперу під капот та здійснювати інші операції.

Напад на транспортні засоби із засідок

Засідка організується таким чином. Одна група розташовується для дій моторної частини автомобіля, інша - для дій ззаду і з боку борту. При наближенні автомобіля потрібно раптово напасти на водія, використовуючи духову рушницю. Духова рушниця не робить шуму, але це дуже важливо, не вбиває водія, тому як свинцевий заряд немає забійної сили. Після поразки з такої зброї водія та його помічника, необхідно зблизитися з ними та використовуючи холодну зброю, завершити справу, негайно опанувати кермо. Водіїв викинути, зброю покласти в кабінку і - швидко до місця, де розташована основна група. Для того, щоб убезпечити дію засідки, партизанська група повинна забезпечити спостереження за дорогою для того, щоб вчасно попередити про небезпеку та появу інших машин. Після захоплення автомобіля, він у супроводі партизанів ховається у схованці. При зіткненні із противником відхід групи засідки забезпечується групою прикриття. Особовий склад засідки, що висилається з центру партизанської групи, розподіляється на такі підгрупи:

- підгрупа спостереження спереду та ззаду ділянки дій засідки. Вона може бути замаскована під

місцевих жителів , активістів (прихильників) ворога. Ці люди повинні вести постійне спостереження за дорогою, контролювати рух дорогою на значній відстані;

- Підгрупа нападу. Вона складається зі стрільців, водія та нападників, озброєних кинджали;
- Підгрупа прикриття. Ця підгрупа має завдання перекрити дорогу на підходах до ділянки засідки після проходу автомобіля. Влаштовує загородження для того, щоб утруднити дії противника, затримати його просування і при необхідності, діючи вогнем, прикрити відхід групи засідки.

Засідка проти підрозділів противника, що рухаються дорогою

Противник у більшості випадків пересувається дорогою на автотранспорті. Для нападу на нього застосовуються засідки. Дія партизанів із засідок проти супротивника, що рухається дорогами, дуже ефективно. Але треба знати, що ворог може влаштувати пастку, тобто. спрямувати дорогою спеціально підготовлених людей з хоробрим командиром. Такий підрозділ противника негайно вступає у бій і чинить запеклий опір. При організації засідки необхідно створювати три групи:

- одна група зупиняє супротивника з фронту,
- друга здійснює напад із флангу,
- третя – резерв.

Від групи засідки виділяються люди, які непомітно під виглядом місцевих жителів контролюють дорогу, виявляють розвідку ворога та повідомляють командирю групи. При наближенні ворожої колони наноситься потужний фронтальний удар і удари з флангів. Напад має супроводжуватися підпалом автомобілів, бронетранспортерів, танків. Найбільш зручно влаштовувати такі засідки на дорогах у гірській місцевості, особливо у вузькостях.

Тут більш відчутний удар можна завдати не тільки по піхоті, а й по техніці ворога. У ущелинах та інших вузькостях противника можна вражати навіть із далеких дистанцій. Командир засідки виділяє групу бійців для підпалу ділянки дороги, де намічено дію засідки. Для цього заготовляють солому, суху траву. Напад має здійснюватися підпалом заготовлених матеріалів та скиданням на ворога. Дуже важливо захопити і знищити попереду БТР або автомобіль, що йде. Він загороджує дорогу. Першу машину можна зупинити так: повалити дерево на дорогу та замінувати його. Бій засідки має бути у всіх випадках раптовим, коротким, потужним. Виконавши завдання, засідка знімається з позицій та потайними шляхами повертається на базу.

Організація раптових нападів

Партизани, як правило, мають нападати раптово на ворога. Для підготовки таких нападів потрібна ретельна попередня розвідка, повніше знання складу противника, його розташування, позицій. Вивчення противника здійснюється шляхом спостереження, засиланням до ворога розвідників під виглядом чабанів тощо. Після розвідки уточнюються цілі за картою чи схемою. Складається план дій.

Цими планами забезпечуються командири груп. Вони мають бути простими та зрозумілими кожному командирю. Для дій група поділяється на три підгрупи:

- підгрупа нападу, до неї включається більшість сил і коштів;

- підгрупа підричників, вона складається з невеликої кількості фахівців та підсобних бійців;

- Резервна група, вона вступає у бій тоді, коли до противника прибувають його резерви. Позиції цієї групи (місце розташування) в жодному разі не повинно бути відоме ворогові. При відході основної та другої підгрупи прикриває їхній відхід.

Своє рішення командир не повинен міняти. Допомогати резервній групі можуть лише фахівці-підричники чи партизани із підрозділу забезпечення. Усі підгрупи потай займають своє вихідне становище, організують спостереження і денний відпочинок. З настанням темряви всі підгрупи займають свої позиції у готовності до бою. Найкращим моментом для завдання удару є час 1-2 години після настання темряви. Командир групи при заході сонця (у період напівтемряви) може поставити партизанам завдання на місцевості, показати найважливіші цілі ворога, шляхи виходу до них та встановити час атаки. Під час проведення операції на

початку ночі у партизанів залишається більше часу для відходу (всі напади на об'єкти проводилися на початку ночі).

Організація нападу на об'єкти

Ведучи підготовку до нападу на важливий об'єкт супротивника, командир повинен організувати розвідку його. Для цього найбільш доцільно - використовувати одного з досвідчених партизанів, якому підготувати хорошу "легенду", що полегшує вступ у контакт з охороною об'єкта. Розвідник повинен вивчити: місце розташування охорони, ніж озброєна охорона. Діяти має так, щоб не викликати підозри охорони. Цікавість може насторожити ворога. Довго перебувати у розташуванні охорони чи поблизу об'єкта не можна. Важливі відомості можна отримати від людей, які працюють на об'єкті або солдатів охорони, які налякані діями партизанів. Дуже важливо, окрім кількості охорони, визначити місце зберігання зброї та боєприпасів, місця розташування кожного посту. Окрім розвідки шляхом проникнення на об'єкт, він вивчається спостереженням з далеких дистанцій у денний та вночі, розташувавши спостерігачів поблизу об'єктів. У ході такого спостереження можна встановити місця розміщення майстерень та інших об'єктів, що

цікавлять партизанів (вночі - за освітленістю цих місць), поведінка вартових на постах, порядок і час зміни їх, місце караульного приміщення, як вартові несуть службу, дані розвідки наносять на схему. Завжди треба прагнути знищення вартових і підрозділів охорони без шуму. Після вивчення даних обстановки командир групи приймає рішення, коли, як і якими силами атакувати об'єкт. Для виконання цього завдання у партизанській групі створюються, як правило, три підгрупи. Перша підгрупа нападу на вартових, яка озброюється автоматичною або напіваавтоматичною зброєю, кинджали та ножі. Друга група – основна. Вона призначається для дій на об'єкті, здійснює вибухи, підпали, руйнування. Відповідно до завданням вона оснащується відповідним озброєнням та засобами для проведення вибухових робіт. Третя група – прикриття. Вона здійснює контроль за дорогами, що ведуть до об'єкта, за підступами до нього, повідомляє інші підгрупи про появу резервів противника і боєм не допускає їх з'єднання. Ця підгрупа забезпечує прикриття відходу інших підгруп. Вона озброюється автоматичною зброєю та гранатами.

Атака невеликих постів (гарнізонів)

До невеликих постів (гарнізонів) противника відносяться вузли телефонного та радіозв'язку, окремі їх точки. Партизани під час проведення таких дій поділяються на такі групи:

- група нападу, поділяється на підгрупи - на падіння та захист. Остання підгрупа призначається для руйнування зв'язку з центром, розмінування об'єктів, якщо вони заміновані;

- група диверсійна, здійснює підпали та - руйнування постів (об'єктів гарнізону);

- група збору зброї, боєприпасів, одягу, продуктів харчування тощо, вона ж збирає засоби зв'язку. Все, що неможливо забрати - знищується. У цю групу, по можливості, потрібно включати фахівців - радистів, які могли б після оволодіння радіостанцією встановити через неї зв'язок з партизанською базою або вести переговори зі станцією, розташованою в тилу ворога.

Найбільш відчутним буде удар партизанів по центральним вузлам радіозв'язку. Захоплення радіостанцій із відповідною документацією дозволить партизанам підслуховувати переговори ворога, а це дуже важливо у партизанській боротьбі.

Руйнування телефонної мережі

Найбільш складно зруйнувати підземні телефонні лінії. Підземний кабель складається із кількох десятків жил, об'єднаних в одному ізоляційному покритті. Іноді цей кабель простягається через залізні та азбестові труби, закопані у землю. Незважаючи на труднощі їх відшукування та руйнування,

диверсії щодо їх руйнування проводити обов'язково. Спосіб руйнування: розкопати землю в місці прокладки кабелю (глибина 0,8 м), зняти верхню ізоляцію, розрізати проволочні жили, зігнути в різні боки, покрити ізолятором і закопати в землю. Місце руйнування підземної лінії має бути ретельно замасковане, щоб противник витратив багато часу на відшукування цього місця та відновлення зв'язку. Найлегше зруйнувати такі лінії зв'язку в районі будинків, мостів та інших споруд. Значно простіше зруйнувати повітряні телефонні лінії такими способами:

- спилювання дерев'яних телефонних стовпів;
- прикріплення дротів до дерев та обробка їх кислотою чи іншими речовинами, що призводять до руйнування кабелю;
- знищення опор шляхом підриву. У цьому випадку

після підриву необхідно закласти міну, яка спрацювала б при відновленні опори. Це викликає страх у людей, які залучаються до відновлення опори;

- шляхом закидання на дроти важкого предмета, прив'язаного до мотузки, та обриву дротів.

Руйнування електромереж

Для цього необхідно використовувати такі способи:

- підрив опор шляхом закладання вибухового заряду;
- взяти необхідну кількість електропроводу, один кінець його заземлити, а до іншого прив'язати металевий предмет або камінь, і закинути на електролінію.

Руйнування об'єктів електропостачання (Трансформаторні станції)

Залежно від потужності, місця розташування, трансформаторні станції можуть - охоронятися противником. У цьому випадку вони, як правило, обгороджуються парканом з колючого дроту. На такій станції розташовується військовий або поліцейський гарнізон, а також персонал, що обслуговує цю станцію. Для нападу на трансформаторну станцію партизани розбиваються на три групи:

- Група нападу, руйнує дротяні за - загородження, веде бій з охороною і вривається на станцію, руйнує телефонний зв'язок ;

, надає допомогу групі нападу в руйнуванні трансформаторів . Краще їх руйнувати підривом. На один трансформатор достатньо 4 кгВР.

- група прикриття, бере під контроль дороги до станції, затримує противника, що з'являється, і забезпечує відхід інших груп.

Руйнування складів палива

Більшість складів (баз) ПММ розташовані поблизу населених пунктів (у населених пунктах), біля автостанції. Кожен склад охороняється, має приміщення для керівництва, обслуговуючого персоналу та охорони, сховища пального (наземні та підземні). Для руйнування (знищення) таких складів партизани діють трьома групами:

- група нападу, знімає вартових та знищує охорону, руйнує зв'язок, ізолює адміністрацію та - робітничих складу;

- група прикриття, що забезпечує дії першої групи шляхом перекриття шляхів підходу противника, забезпечує відхід;

- Група підричників, здійснює руйнування сховища.

Напад на аеродроми

Повітряні сили противника – найнебезпечніший ворог для партизанів. Знищення їх піднімає дух бійців. Для проведення операцій проти ворожих аеродромів партизани також розбиваються на три групи:

- Група нападу, знищує охорону, зв'язок, прожектори;

- група знищення літаків, вертольотів, підриває їх, підпалює та руйнує навігаційні прилади, склади ПММ;

- група прикриття, її завдання - забезпечити дію перших двох груп, перекрити всі можливі шляхи руху резервів противника. Вона діє шляхом засідок, підриву мостів, влаштування завалів на дорогах. Вона ж прикриває відхід.

Інша діяльність партизанів

Партизани повинні вести агітаційно-пропагандистську, роз'яснювальну роботу серед народних мас про цілі та завдання всенародної боротьби, для залучення їх до активної боротьби з ворогом, надання допомоги партизанам. Необхідно вести окрему роботу з сім'ями тих, чиї родичі перебувають у в'язницях або на засланні, допомагати їм. З працівниками фінансових органів, ощадкас, державних установ та армії. Вони можуть надавати партизанам різну допомогу. Працівники друку та друкарні можуть друкувати підроблені гроші. Фахівці фотографій – підроблені посвідчення, паспорти, печатки тощо. Все це потрібне для партизанів. Для роз'яснення цілей та завдань партизанського руху має широко використовуватися

друк, випуск та розповсюдження листівок та іншої літератури. Розповсюджувачами можуть бути прихильники руху. Вони повинні діяти обережно, поширювати не тільки отримані екземпляри, а й розмножувати їх, друкуючи на машинках або переписуючи. Важлива роль русі належить письменникам, поетам, артистам, діячам мистецтва. Письменники та поети у своїх творах повинні таврувати ворога, піднімати народ на загальну боротьбу. Але цю роботу треба вести тонко, непомітно для ворога, під іншим прізвищем чи псевдонімом. Велике значення має написання гасел на стінах будинків, будівель. Треба пам'ятати, що друк – це страшна зброя у боротьбі проти ворога. Партизани змушені здебільшого жити в містах та селищах і тому потребують забезпечення безпеки їхнього проживання. Для цього використовуються друзі партизанів. Для зустрічей та отримання завдань використовуються явочні квартири. Дуже важливо, щоб кожне місце, де може ховатися партизан, було надійним та забезпечувалося умовною сигналізацією. Ця сигналізація повинна бути простою і надійною, що не впадає в очі супротивникові, щоб при появі його в населеному пункті її можна було швидко і непомітно використовувати. Для збору членів групи у

населеному пункті вибирається надійне місце, а партизани при цьому мають бути готові до відбиття можливого нападу. Будинок, у якому збираються партизани, має нічим не відрізнятись від інших. При русі містом, населеним пунктом партизанів повинен проявляти пильність. Ходити треба в тому одязі, який притаманний даній місцевості.

Джерела та способи отримання даних

Своєчасне отримання різних даних про противника та його наміри - одне з головних завдань в організації та веденні партизанської боротьби. Для отримання інформації необхідно використовувати всі можливі джерела:

- телефонний та телеграфний зв'язок, пошта та інші технічні засоби;
- населення (працівники установ, мешканці селищ, чабани, водії автомобілів, працівники торгівлі тощо);
- зв'язкові, що надсилаються з партизанських груп;
- друк (газети, журнали та ін.);
- різні документи;
- агенти партизанів, впроваджені в різні органи ворога, поліцію;
- що проживають у містах та селах люди, які працюють на будівництві, заводах, електростанціях тощо;

- зняття копій з документів;
- підслуховування розмов між співробітниками установ, працівниками підприємств тощо;
- спостереження за розташуванням військових частин та підрозділів, поліцією тощо.

Боротьба з контррозвідкою супротивника

Зі зростанням партизанського руху ворог буде вживати всіх заходів щодо його тиску. Тут активно буде діяти поліція, посилаючи свою агентуру в партизанські групи, селища та установи. Агенти ворога впроваджуються та діють під добре розробленою легендою. Ворог буде вербувати своїх донощиків, інформаторів, зв'язківців, використовуючи для цього найгірші елементи товариства: наркоманів, п'яниць, бродяг, безробітних та ідейно нестійких людей. Тому партизани, люди, які співпрацюють з ними, повинні проявляти максимум пильності, обережності та винахідливості

.

Джерела

Аблазов В.И. Афганистан. Четвертая война. – Киев: Марко Пак, 2002. – 206 с.

Аблазов В.И. Над всем Афганистаном безоблачное небо. – Киев: Марко Пак, 2005.- 368 с.

Аблазов В.И. "Долгий путь из афганского плена и бестыня." - Киев: РИА "Марко Пак", 2005. - 272 с. с ил.- 66 фото.

Аблазов В.И., Аблазов И.В., Аблазов К.В. Афганская арена. Дипломаты и полководцы – Киев, 2012. – 768 с.: илл.212.

Аблазов В.И., Аблазов И.В., Аблазов К.В. Афганская арена. Война XXI века – Киев: МИЦ «Мединформ», 2015. – 547 с.: илл.57.

Аблазов В.И., Аблазов И.В., Аблазов К.В.. Войны и воины. Фронты и битвы Третьей мировой: Корея, Китай, Вьетнам, Куба, Алжир, Сомали, Эфиопия – Киев, 2022. – 404 с.: илл. 96

Червонопиский С.В. Историография войны в Афганистане. - Киев: МИЦ "Мединформ", 2005. - 96 с.

Червонопиский С.В. Организованное Афганское движение в Украине. Становление и развитие. Сборник статей. - Киев: МИЦ "Мединформ", 2007. - 92 с.

Червонопиский С.В. Политические и социальные последствия для Украины спецоперации СССР в Афганистане 1979-1989 гг. и роль УСВА в их преодолении. Монография - Киев: МИЦ "Мединформ", 2008. - 156 с.

Червонопиский С.В., Костыря А.А., Сироштан В.Г. Афганская арена. Военно-политическая спецоперация СССР 1979-1989 гг. Справочник - Киев: МИЦ "Мединформ", 2014. - 458 с.

Червонопиский С.В. Войны и Воины. Десант в неизвестность – испытание на прочность. Биографические и документальные материалы, мемуары, интервью: Киев, УСВА, 2022. – 460 с.: илл. 262.

Війни і війни
Афганістан. Підручник моджахедів
Довідкове, документальне видання

Видається в авторській редакції.

Упорядники – редактори
Аблазов В.І., Литвинов О.В., Червонопиский С.В.
Додруковна підготовка Аблазов В.І.

Підписано до друку 10.08.2022 г.

Видавництво УСВА
Свідотство суб'єкта видавничої справи
ДК № 6239 от 18.06.2018 г.
01054, м. Київ, вул. Ярославів Вал, 36 Е.

Формат 60x84/32. Друк цифровий.
Папір офсетний Замовлення №
Надруковано з макету замовника
Друкарня ФОП Гуляєва В.М.
Свідотство суб'єкта видавничої справи ДК № 6205
Київська обл., м Обухів, вул Малишка, 5
067 178 37 97
Drukaryk.com